

RESSÒ DE LA PARAULA

Amor nou

Només sant Joan narra detalladament l'aparició particular del Ressuscitat a Maria Magdalena (Jn 20,11ss.; cf. Mc 16,9-11). Tanmateix, el seu relat, com sovintaja en els seus escrits, és molt ric en significat i molt interessant per a la nostra vida.

L'escena es desenvolupa a continuació de la troballa per Pere i Joan del sepulcre buit. Ells «encara no havien entès que, segons l'Esclusura, Jesús havia de ressuscitar. Maria tampoc no ho havia entès i per això plora a causa de no saber què se n'ha fet, del cos de Jesús.

«Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell. Jesús li diu: —Donna, per què plores? Qui busques? Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon: —Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré. Li diu Jesús: —Maria! Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: —Rabuni —que vol dir “mestre”. Jesús li diu: —Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Ves a trobar els meus germans i digues-los: “Pujó al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu”. Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: “He vist el Senyor”. També els va contar el que ell li havia dit.»

És important discernir quin és el motiu dels nostres plors. ¿Plorem també per haver perdut el que era referència de les nostres vides?, ¿per sentir el buit d'absència de l'amic? No és menys important la pregunta: ¿a qui busquem? No sols què bus-

Icona *Noli me tangere*. British Museum, CC BY-NC-SA 4.0

quem (una idea, un objecte, una cosa) sinó a qui (algú personal que respongui a la nostra necessitat d'estimar i ser estimats).

El fons de la icona serveix per a emmarcar l'escena principal. Aquesta, la troballa amb Maria Magdalena, s'entén en el context de les trobades del Ressuscitat amb deixebles i fins amb la seva pròpia Mare. Totes aquestes trobades tenen com a objectiu «curar la mirada» per a entendre que la mort

de Jesús i la seva resurrecció havia de ser com estava anunciada, és a dir, que els esdeveniments, lluny d'escandalitzar-nos, ens confirmen que «s'han complert les Esclusures».

Però la troballa amb Maria Magdalena és especial i diu més. A la icona les mirades es creuen, centrades en l'altre. El plor i la recerca de Maria neixen d'haver cregut i estimat intensament el qui ara és mort. El busca, no perquè cregui en la resurrecció, sinó perquè continua estimant-lo. I ella reacciona reconeixent la presència de Jesús viu, quan se sent cridada pel seu nom. A més, el moviment espontani, que naturalment li neix, és agafar i retenir Jesús, perquè no torni a marxar.

La resposta de Jesús consisteix a obrir a Maria (i a tots els deixebles) un altre món, un altre estat, una altra manera de ser present i d'estimar. L'expressió «deixa'm anar», correspon al moment decisiu en tot diàleg d'amor madur i veritable. De vegades aquest moment resulta dolorós. L'amor deixa de ser possessiu. Passa en l'afecte patern-filial, en l'amistat entre iguals, fins i tot en el matrimoni. No és que sigui més madura la relació en la qual falti el vincle i la correspondència (això més aviat és necessari), sinó que l'altre deixa de ser «una possessió» pròpia, deixa de ser servent per a esdevenir germà.

D'aquí que la resposta de Jesús inclogui la missió d'anunciar el nou amor, la fraternitat basada en la filiació comuna: me'n vaig al meu Pare i al vostre Pare, al meu Déu i al vostre Déu. S'inicia la humanitat nova.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Gaudium et spes: la qüestió social i la pau (i II)

Entre els camins polítics que els Estats han de recórrer per tal de construir la pau mundial, la *Gaudium et spes* assenyala tres accions concretes: una valenta i forta tutela del dret de les persones, que impedeixi l'extermini de pobles sencers i de minories ètniques; un compromís més decisiu i convençut per perfeccionar les convencions internacionals; i, en tercer lloc, la guerra només en cas de legítima defensa, després que s'hagin esgotat tots els mitjans pacífics. Per

edificar la pau cal primer de tot des-arrrelar les causes de discòrdia entre els homes, que són les que alimenten les guerres. Moltes d'aquestes causes provenen de desigualtats econòmiques i del retard amb què es busca el remei necessari.

Cal, doncs, que la comunitat internacional respongui a les exigències del bé comú universal, tenint particularment en compte les nombroses regions que es troben encara avui en estat de misèria intolerable.

La pau del món depèn, doncs, d'un nou ordre mundial que promogui la solidaritat universal. Depèn, en última instància, de la solució dels problemes del desenvolupament dels països més pobres...

No es tracta, però, segons la *Gaudium et spes*, d'ajudar de qualsevol manera.

Cal passar de la perspectiva de l'assistència, que no trenca l'esquema de relació del vell i del nou colonialisme, a la perspectiva de la solidaritat, en

què la finalitat precisa és alliberar de la necessitat i de la dependència, fent elevar de manera particular els recursos dels pobles que aspiren a l'emancipació i al desenvolupament integral.

Els pobles que estan en vies de desenvolupament han d'entendre bé que han de buscar expressament i fermament, com a fi propi del progrés, la plena perfecció humana dels seus ciutadans.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

ECO DE LA PALABRA

Amor nuevo

Solo san Juan narra en detalle la aparición particular del Resucitado a María Magdalena (Jn 20,11ss.; cf. Mc 16,9-11). Sin embargo, su relato, como acostumbra en sus escritos, es muy rico en significado y muy interesante para nuestra vida.

La escena se desarrolla a continuación del hallazgo por Pedro y Juan del sepulcro vacío. Ellos «aún no habían entendido que, según la Escritura, Jesús tenía que resucitar. María tampoco había entendido y por eso llora a causa de no saber qué ha sido del cuerpo de Jesús.

«Apenas dicho esto, volvió la cara y vio allí a Jesús, aunque no sabía que fuera él. Jesús le preguntó: —Mujer, ¿por qué lloras? ¿A quién buscas? Ella, pensando que era el que cuidaba el huerto, le dijo: —Señor, si tú te lo has llevado, dime dónde lo has puesto, para que yo vaya a buscarlo. Jesús entonces le dijo: —¡María! Ella se volvió y le respondió en hebreo: —¡Rabuni! (que quiere decir “Maestro”). Jesús le dijo: —Suéltame, porque todavía no he ido a reunirme con mi Padre. Pero ve y dí a mis hermanos que voy a reunirme con el que es mi Padre y vuestro Padre, mi Dios y vuestro Dios. Entonces fue María Magdalena y contó a los discípulos que había visto al Señor, y también lo que él le había dicho.»

Es importante discernir cuál es el motivo de nuestros llantos. ¿Lloramos también por haber perdido el que era referencia de nuestras vidas?, ¿por sentir el vacío de ausencia del amigo? No menos importante es la pregunta: ¿a quién buscamos? No solo qué buscamos (una idea, un objeto, una cosa) sino a quién (alguien personal que responda a nuestra necesidad de amar y ser amados).

El fondo del icono sirve para enmarcar la escena principal. Ésta, el encuentro con María Magdalena, se entiende en el contexto de los encuentros del Resucitado con discípulos y hasta con su propia Madre. Todos estos encuentros tienen como objetivo «curar la mirada» para entender que la muerte de Jesús y su resurrección debía ocurrir como estaba anunciada, es decir, que los acontecimientos, lejos de escandalizarnos, nos confirman que «se han cumplido las Escrituras».

Pero el encuentro con María Magdalena es especial y dice más. En el icono las miradas se cruzan, centradas en el otro. El llanto y la búsqueda de María nacen de haber creído y amado intensamente al que ahora ha muerto. Le busca, no porque crea en la resurrección, sino porque sigue queriéndole. Y ella reacciona reconociendo la presencia de Jesús vivo, cuando se siente llamada por su nombre. Además, el movimiento espontáneo, que naturalmente le nace, es atrapar y retener a Jesús, para que no vuelva a irse.

La respuesta de Jesús consiste en abrir a María (y a todos los discípulos) otro mundo, otro estado, otra manera de estar presente y de amar. La expresión «suéltame», corresponde al momento decisivo en todo diálogo de amor maduro y verdadero. A veces ese momento resulta doloroso. El amor deja de ser posesivo. Ocurre en el afecto paterno-filial, en la amistad entre iguales, incluso en el matrimonio. No es que sea más madura la relación en la que falte el vínculo y la correspondencia (esto más bien es necesario), sino que el otro deja de ser «una posesión» propia, deje de ser siervo para convertirse en hermano.

De aquí que la respuesta de Jesús incluya la misión de anunciar el nuevo amor, la fraternidad basada en la común filiación: me voy al Padre mío y Padre vuestro, mi Dios y vuestro Dios. Se inicia la humanidad nueva.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Treballem per viure i no pas per morir!

El 28 d'abril se celebra el Dia Internacional de la Seguretat i la Salut en el Treball. És una iniciativa posada en marxa des de l'any 2003 per l'Organització Internacional del Treball (OIT) de les Nacions Unides.

Aquesta cita pretén promoure la prevenció dels accidents laborals i les malalties professionals en tot el món. També en aquest dia, el moviment sindical mundial celebra la seva Jornada Internacional de Commemoració dels Treballadors Morts i Lesionats, amb la intenció d'honar la memòria de les víctimes dels accidents laborals.

En aquest context, l'**Equip de Pastoral Obrera** del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat convoca un parell d'actes per al proper divendres **28 d'abril**, que re-

cullen aquesta doble intenció de sensibilització i record.

—**A les 19.30 h, concentració** i acte contra els accidents laborals, a la Plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat.

—**A les 20.00 h, Eucaristia** a la Catedral de Sant Llorenç, en la mateixa plaça, en memòria de les víctimes d'accidents laborals.

Cal tenir present que durant l'any 2022 hi ha hagut a Catalunya 96.137 accidents laborals, dels quals 467 han causat ferides greus i 80 han estat mortals. Aquestes xifres ens poden sensibilitzar sobre la magnitud del problema i la importància de la creació i promoció d'una cultura de la seguretat i la salut, que pot ajudar a reduir el nombre de morts i lesions relacionades amb la feina.

Vols pelegrinar a Lourdes?

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa organitza pelegrinatges al Santuari de la Mare de Déu per acompanyar les persones malaltes o amb discapacitat. És un pelegrinatge on poden participar pelegrins de totes les edats i condicions: tothom hi cap, per compartir cinc dies a Lourdes al costat de la Mare de Déu.

Tradicionalment hi ha dos moments de pelegrinatge:

- Al mes de juny, des del dia 29 fins al 3 de juliol, amb la companyia del cardenal Joan Josep Omella.
- Al mes de setembre, del dia 21 al 25 de setembre, amb la presència del bisbe Agustí Cortés.

Les inscripcions ja estan obertes per tal de poder participar-hi.

Per a més informació: tel. 934 874 009 / WhatsApp 683 463 449 / info@hospitalitat.org / hospitalitat.org

AGENDA

- ▶ **Sessions de formació i diàleg.** Organitzades per les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès, tracten diverses temàtiques, un dilluns al mes, al vespre, a la Sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca. Demà, dilluns 24 d'abril, a les 21 h, Montserrat Unterlöhner, monja del Monestir de Sant Benet, de Montserrat, parlarà de què pot aportar la vida monàstica als temps que vivim.
- ▶ **Pregària vocacional a Castelldefels.** Divendres 28 d'abril a

les 18 h, a la Parròquia de Santa Maria, tindrà lloc un moment de pregària, a les vigílies de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i les Vocacions Natives, que se celebra el 30 d'abril.

▶ **Reptes actuals per a la Família.** Dissabte 29 d'abril, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, tindrà lloc aquesta jornada organitzada per les delegacions de Pastoral Familiar de la Conferència Episcopal Tarraconense. El temes forma-

tius que es tractaran seran la teoria de gènere, la Llei Trans, l'educació afectiva i sexual a l'escola. Pot participar qualsevol persona interessada, només cal inscripció prèvia a familia@bisbatsantfeliu.cat

▶ **Recés «Aixeca't».** Dissabte 29 abril, de 10.30 a 13.30 h, al Monestir de la Mare de Déu del Carme (Carretera de Sant Martí), de Vilafranca del Penedès. L'assistència al recés és lliure, no cal avisar, tan sols ser puntuals per començar a les 10.30 h.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Davant el misteri de l'infinit que ens sobrepassa i ens atreu, les religions ens recorden que som criatures; no som omnipotents, sinó homes i dones en camí cap a la mateixa meta celestial» (14 de setembre).

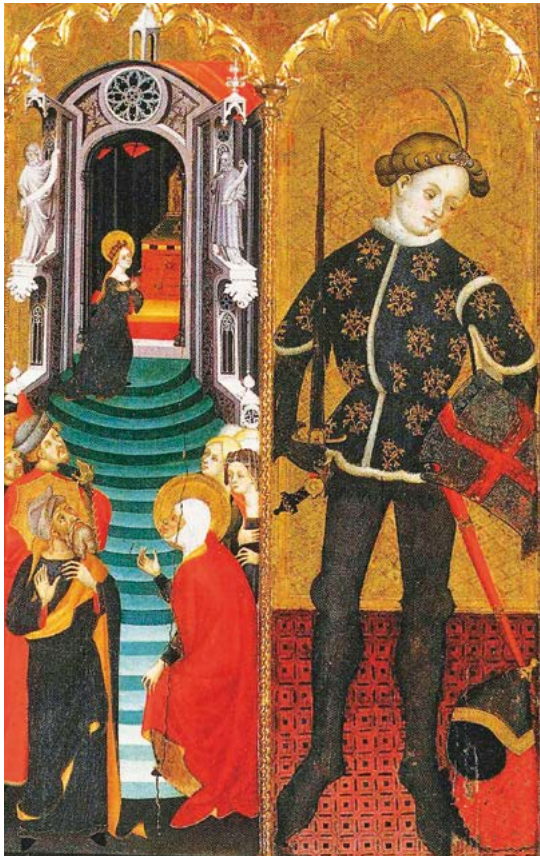
@Pontifex_es: «Si tenim la mirada posada en Jesús, les mossegades del mal ja no poden dominar-nos, perquè Ell, en la creu, ha pres sobre sí el verí del pecat i de la mort, i ha derrotat el seu poder destructiu» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «De la Creu de Crist aprenem l'amor, no l'odi; aprenem la compassió, no la indiferència; aprenem el perdó, no la venjança» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «En el camí espiritual i eclesial no hem de perdre de vista el record de quants ens van anunciar la fe, perquè fer memòria ens ajuda a desenvolupar l'esperit de contemplació per les meravelles que Déu ha realitzat en la història» (15 de setembre).

La setmana dels patrons de Catalunya

Detall del retaule de Lluís Borrassà sobre la Verge i Sant Jordi, Església de Sant Francesc, Vilafranca del Penedès

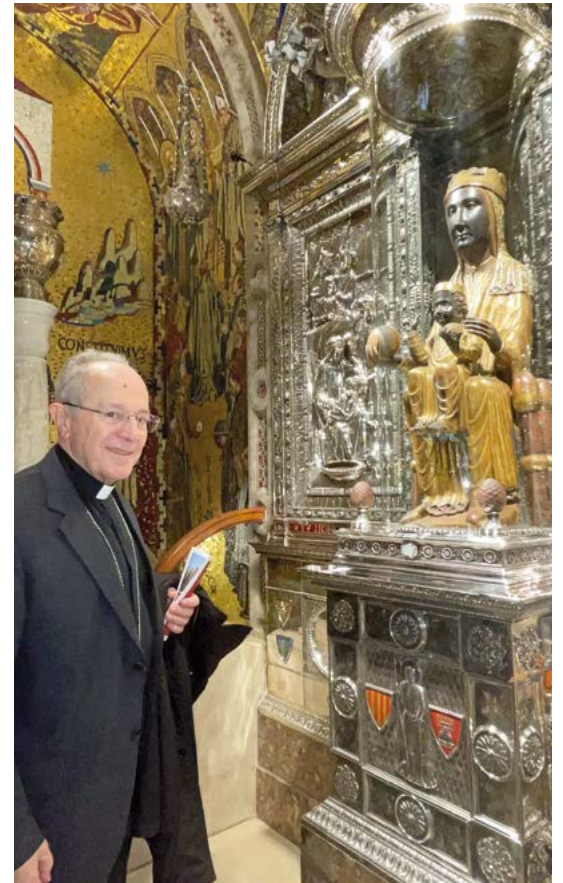
Avui recordem sant Jordi, militar romà i cristià dels primers segles que, per tal de no abandonar les seves creences, va ser martiritzat en temps de l'emperador romà Dioclecià, cap a l'any 303.

Des d'aquell segle IV, ha estat venerat com a màrtir a Diòspoli (Palestina), on hi havia una església construïda en honor seu. El seu culte es difongué des de l'antigor per Orient i Occident. Els croats van fer revivre la devoció al sant màrtir. La fomentaren els reis d'Aragó i les Corts Catalanes, reunides a Barcelona el 1456, el van declarar patró de Catalunya i el papa Alexandre VII confirmà aquest patronatge.

I el proper dijous, 27 d'abril, celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat.

Ella va ser declarada patrona principal de les diòcesis catalanes pel papa Lleó XIII l'any 1881, any en què s'acomplia el mil·lenari del suposat trobament de la imatge romànica i la seva coronació.

En néixer la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat l'any 2004, no va trigar a emergir el desig de comptar amb el patronatge diocesà de la Mare de Déu de Montserrat, trobant-se el santuari en el seu territori, i així, el 7 de maig de 2007, va ser proclamada patrona de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en una gran festa diocesana a la muntanya santa.

Sortida d'inici de curs amb la Cúria a Montserrat, 30 de setembre de 2022

PREGÀRIA A LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Patrona de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Santa Maria, Mare de Déu de Montserrat: Vós sou l'espill nítid, on la nostra Església s'emmiralla, Vós la mare que ens engendra, Vós la germana que ens acompanya.

Amb Vós volem presentar al Senyor la nostra humanitat, el que som i tenim. I amb Vós, entonant càntics de lloança, acollir, en la nostra petitesa, les meravelles del seu poder.

Concediu-nos, a nosaltres, peregrins de la terra promesa, de romandre fent camí, fermes com Vós, sigui vora la Creu en hores de foscor, sigui amb els germans en dies de llum i flama.

Vós, beneïda en la fe i en la pobresa, atanseu-nos els favors del vostre Fill sobre la nostra gent, sobre les vinyes i les fàbriques, sobre el riu, la terra i la mar.

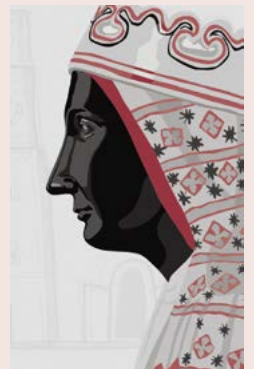
Feu que l'Església de Sant Feliu de Llobregat mai no perdi l'horitzó de la vostra muntanya, ni per la boira de l'error ni pels miratges seductors ni per les llàgrimes del sofriment.

Ans concediu-nos de sostenir la mirada que us contempla voltada de sol. En Vós la nostra Església és ja al cel, mentre, encara a la terra, camina oferint el llevat d'una inestroncable esperança.

AGENDA

- **Dimecres 26 d'abril, a les 21 h, Vetlla de Santa Maria a la Basílica de Montserrat**, amb cants i pregàries del *Llibre Vermell*. **A les 22 h, missa de la Vetlla**, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas.

- **Dijous 27 d'abril, a les 11 h, Missa Conventual a la Basílica de Montserrat**, presidida pel bisbe Agustí Cortés.
- **Dijous 27 d'abril, a les 20 h, Missa a la Catedral de Sant Llorenç**, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Dimecres [Sir 39,8-15 (o bé: 1C 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

27. □ Dijous [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entro-

nitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Océania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària do-

minicana, dra. de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a. 36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

Diumenge III de Pasqua (A)

COMENTARI

«La mort no podia retenir-lo captiu»

No és fàcil entendre plenament què és la Resurrecció. Els textos d'aquests diumenges ens hi van ajudant. A l'evangeli trobem l'escena deliciosa dels deixebles d'*Emmaús*: dos deixebles, desanimats: *Nosaltres esperàvem...* ara ja no esperen res, per això abandonen el grup del seus companys, tot i que hi ha indicis que alguna cosa ha passat en relació amb el cos de Jesús: Sí, però a ell no l'han vist pas. Volen veure Jesús. Però Jesús els acompanya i no se n'adonen, tot i sentir un neguit en el seu interior: *No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Aquest era el seu problema: no havien entès que el camí de Jesús havia de passar per la mort per arribar a la vida: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Ara, amb l'ensenyament de Jesús i amb l'Eucaristia, descobreixen el Ressuscitat: *Prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué.* Volien veure Jesús però quan descobreixen que és ell, Jesús desapareix. Ja en tenen prou; han experimentat la presència del Ressuscitat! I per això ara fan onze quilòmetres de retorn per a portar aquesta gran notícia als seus germans: *Realment el Senyor ha ressuscitat!* El Crist ressuscitat l'han trobat en la Paraula de Déu, en l'Eucaristia, en l'acollida al germà: aquí descobreixen el Ressuscitat. Aquesta resurrecció és el que proclama Pere el dia de Pentecosta: *Jesús de Natzaret Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort que de cap manera no podia retenir-lo captiu.* Pau recorda que vam ser rescatats amb una sang preciosa, la de Crist. Per això demana: *Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món.* Creure en el Ressuscitat demana una fe profunda en ell, canviar l'estil de vida, refer la comunitat, escoltar la Paraula de Crist, acollir els germans, no tenir por de la mort, vençuda per sempre més, viure amb gran esperança; i compartir aquesta gran notícia amb els nostres germans.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonaré la meua vida enmig dels morts, ni deixaréu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que heu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguí més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrassen dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?».

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.